

PAVEL FRITZ

ARCHA ZRŮD

HOROROVÉ A SCI-FI POVÍDKY

PAVEL FRITZ

ARCHA ZRŮD

PAVEL FRITZ

ARCHA ZRŮD

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Pavel Fritz, 2016

Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2016

Cover Art © Lukáš Tuma, 2016

Czech Edition © Nakladatelství EPOCH s. r. o., 2016

ISBN (pdf) 978-80-7557-294-3

Bestie

„To je fantastický,“ zavrtěl nevěřičně hlavou klečící muž. „Všechny ty rošty jsou plně aktivní. Musí tu někde být mohutný energetický zdroj.“

Mahony mlčky pozoroval hubeného vědce testujícího kvantovým detektorem povrch mřížované kovové lávky, na které stáli. *Jak je to, kurva, možný, pomyslel si, tahle planeta je přece opuštěná nejmíň tři tisíce let.*

„Je to zřejmě *Lowardovo pole*. Tak silný, že ho zachytím i tímhle primitivním krámem. O něčem podobným se vždycky mluvilo jen teoreticky. Jestli tenhle labyrint vážně postavili Harudané, tak měli ještě vyspělejší techniku, než jsme kdy hádali...“

Jedna ze dvou postav u protilehlé stěny se podrážděně pohnula. „Na to ti seru, co je to za pole!“ vyštěkla ostře. „Radši vymysli, jak odsud vypadnout!“

Mahony střelil po dvojici okem. Muži měli na hlavách lehké taktické helmy se sklopeným hledím a rozsvíceným čelním světlem, takže jejich výstrojí ověšené siluety halil jemný zářivý opar. V prostoru za nimi panovala ebenově černá tma. Scott podle očekávání ztrácel nervy nejrychleji.

„Tohle pole nám blokuje spojení?“ zeptal se klidným hlasem druhý z dvojice.

„Nepochybně,“ přikývl vědec a vstal. Lesklé hledí mu zakrývalo většinu tváře s výjimkou úst a špičaté bradky.

„Já to nechápu,“ rozhodil rukama nervózní chlap. „Muselo to bejt někde v týhle oblasti. Kam se mohla ta posraná šachta ztratit?“

„Nikam se neztratila,“ poznamenal Mahony znechuceně. „My jsme se ztratili. Nejspíš jsme prošli do sousedního sektoru, co vypadá podobně. Měli bychom začít prohledávat i vzdálenější okolí.“

„To už totálně ztratíme orientaci. Ani na blbej kompas tu není spoleh...“

„Já navrhuju počkat chvíli na místě a trochu to promyslet,“ nadhodil vědec. „Možná nás začnou hledat.“

„Kdo nás začne hledat, ty idiote? V táboře zůstali jen Mat a Berryová. Ti za námi pod zem nepolezou! Budťo najdem tu díru sami, nebo jsme v prdeli! V prdeli, rozumíš?“

„Klid, Scotte,“ položil mu parťák ruku na rameno. Byl nejmín o půl hlavy vyšší a mnohem rozložitější. „Mahony má pravdu, musíme se pohnout o kus dál.“

„Jo, jasně, Mahony má pravdu,“ zavrčel chlap. „Mahony má vždycky pravdu. Vlezeme sem dolů a budou z nás pracháči, to byl, tuším, taky jeho nápad!“

„A my s tím souhlasili,“ přikývl hromotluk nevzrušeně, upravil si popruh pulsní karabiny a pohlédl do šera. Na krosně měl z pomačkaných rudých písmen poskládáno jméno *Olaf Stenbock*, jemuž dělal po všech stránkách čest. Vousatý jako viking, zrzavý jako viking, statný jako viking. Tmelící prvek tradičně rozhádané skupiny.

O pár minut později postupovala čtveřice astronautů znovu temnou chodbou do neznáma. Mahony se dobrovolně chopil reflektoru a zaujal místo v čele, jako by chtěl

dát najevo, že se nezříká svého dílu odpovědnosti. Za sebou slyšel Olafovo rytmické oddychování a těžké kroky dunící po kovových roštích.

Všechny chodby v této části měly podobný průřez. Přes čtyři metry na šířku a zhruba tři na výšku, bráno od povrchu roštů ke stropu. Hloubka prázdného prostoru pod rošty činila jeden až dva metry, přičemž pohled skrz husté mřížoví prozrazoval, že dno dole pokrývá tlustá vrstva prachu a jemné suti. Stěny tvořily střídavě hladké kamenné kvádry a holá skála, jen místy bylo možno rozeznat zbytky jakési omítky.

Díky citlivé optice hledí mohl Mahony stáhnout výkon reflektoru na třetinu a šetřit články, přesto dohlédl desítky metrů daleko. Světlo na helmě nechal na rozdíl od ostatních vypnuté. Ačkoli i jeho mrazilo při pomýšlení, co bude, pokud nenaleznou cestu ven, stále zůstával fascinován, jaký úžasný objev se jim poštěstil. Všechny stopy po záhadné civilizaci Harudanů, které člověk na několika málo kosmických tělesech doposud objevil, byly podstatně staršího data a jakýkoli dobře zachovaný technický či umělecký artefakt mohl ze svého majitele učinit boháče. A tady zůstalo v provozu zařízení netušeného rozsahu! Rošty tvořící zvýšenou podlahu emitovaly podle Rona jakési krajně exotické energetické pole, a když se jich dotkl prsty, cítil i bez detektoru jemné mravenčení. Doufal, že to není zdraví nebezpečné.

Snad nejvíce tloukl do očí kontrast mezi zašlým vzhledem stěn a svěžím leskem roštů, jejichž povrch nevykazoval sebemenší známky opotřebení či koroze. Jako by je sem kdosi položil včera. Bylo možné, že v této podobě přečkaly tři až čtyři tisíciletí? Nejspíš ano, neboť prach,

který propadal oky, se na dně hromadil celé věky. Bůh ví, kam to vlastně vlezli...

Během následující čtvrt hodiny minuli tři odbočky, do nichž pokaždé namířil světlo, chodby však byly o poznání užší a skupina se již dříve rozhodla držet pouze hlavních spojnic. Šlo o klíčové pravidlo, jak se neztratit úplně. O něco později dorazili k místu, kde hrubě opracovaný skalní povrch vystřídaly masivní kamenné bloky, z části pokryté hmotou připomínající cement. V poškozené „omítce“ byly otisknuty zbytky obtížně rozlišitelného reliéfu a dlouhá řada znaků. Na podobné nálezy naráželi zřídka.

„Dokážeš něco z toho rozluštit?“ obrátil se Olaf k vědci.

„Nebud' blázen,“ odplivl si Scott, „jak by mohl? S těmi klikyháky si ještě neporadil nikdo.“

„To není tak docela pravda,“ zabručel muž s bradkou, „nad některými symboly panuje vcelku shoda. Ten nápis na povrchu působil jako určité varování a tohle se mu vzdáleně podobá, ale já na harudanské písmo rozhodně odborník nejsem...“

„Jsou za tou zdí nějaký prázdný prostory?“ zeptal se Mahony.

Vědec si chvíli pohrával s detektorem, pak zavrtěl hlavou. „Tímhle směrem ne. Nejméně sedmnáct metrů skály, dál nedosáhnu.“

„Tak snad abychom se zas pohli,“ kývl Olaf.

Následujících tři sta metrů přineslo další dvě odbočky a pozvolné zakřivení chodby do levotočivé zatáčky, což byl ojedinělý architektonický prvek v jinak pravoúhlém labyrintu.

„Necejtíte něco?“ zeptal se Mahony a zvolnil krok.

„Nějakej smrad,“ přikývl Olaf.

„Jako by se tu někde rozkládala mršina...“

„Mršina? Na týhle planetě skoro nic nežije.“

Skupina váhavě pokračovala vpřed a brzy stanula na prahu nevelkého kruhového sálu, zastřešeného ostře zalomenou klenbou, po jehož obvodu se černala ústí několika dalších vstupů. Žádnou podobnou místnost zatím nespatriili, největší překvapení však představovala trojice rozměrných nádob rozestavená v jejím středu. Bachraté povrchy džbánů pokrývaly jednoduché geometrické ornamenty, na dálku špatně rozeznatelné. Podlahu jako všude tvořila hustá kovová mříž.

„A do prdele, čumte na to,“ vydechl Scott, zatímco Mahony nahodile těkal reflektorem z jednoho místa na druhé. S výjimkou těch obřích misek však nic dalšího neobjevil.

„To je puch,“ zavrčel Olaf.

„Buďto tady nedávno něco pošlo,“ utrousil vědec, „nebo to ještě žije.“

Znepokojivá představa, pomyslel si Mahony a současně postřehl, že Olaf se Scottem svírají v rukou karabiny. Tohle nebylo dobré místo. Na druhou stranu jen ta keramika musela mít nedozírnou cenu. Nedotčené harudanské artefakty...

Opatrně došli do středu sálu. V jedné z nádob byla voda či jiná čirá kapalina, v další zbytky jakéhosi zrní a v té největší beztvaré hroudy slizké organické tkáně. Nebo něčeho, co organickou tkáň připomínalo. Mastný a upatlaný se zdál i povrch roštů v bezprostředním okolí.

„To je maso,“ vydechl nevěřicně Scott, zatímco Mahony mlčky zíral na nevábnou změť šlach a potrhané svaloviny. Mozek jako by se mu protácel naprázdno. Jak dlouho může trvat, než se taková tkáň rozloží...

Několik dní? Tu miskou naplnilo něco inteligentního v době, kdy *Hermes* již kroužil na oběžné dráze. Nebo dokonce v době, kdy lidé budovali na planetě základní tábor a pořizovali první dokumentaci jedinečného archeologického naleziště.

„Co to znamená?“ zeptal se tiše Scott. „Že jsou pořád tady?“

„Nejspíš ano,“ přitakal vědec. „Ostatně ty lávky, co po nich šlapeme, jsou v dokonalém technickém stavu. Udržovat aktivní *Lowardovo pole* o podobné intenzitě musí být neuvěřitelně náročné. Lidstvo nedisponuje žádnou podobnou technologií.“

Zatímco ostatní se nervózně rozhlíželi, muž s bradkou pomalu zdvihl pravici a krátce zamával.

„Myslíš, že nás vidí?“

„Nevím.“

„Třeba nám pomůžou pryč...“

Při představě, že je pozorují neviditelné oči legendami opředených Harudanů, se Mahonymu stáhl žaludek, současně však cítil, že tu něco nehraje. Všechny nadzemní části staveb byly zvětralé tisíciletími nepohody, na planetě prokazatelně nežilo nic většího než hadi a brouci. Kdo by se schovával pod povrchem tak dlouho?

„Mám dojem, že tu něco krměj,“ konstatoval suše Olaf. „Mimochodem, ten smrad nejde z toho masa.“

Tahle věta jako by ostatní vytrhla z omámení.

„Měli bychom se zdekovat,“ usoudil Mahony. „A to hned.“

„Nebylo by lepší počkat a pokusit se navázat kontakt?“

„Mám vtíravej pocit, že ne.“

„Máme kvéry...“

„Můžeme se sem kdykoli vrátit,“ podpořil Mahonyho nečekaně vědec, kterému představa setkání se záhadnými bytostmi zřejmě také naháněla husí kůže. „Pokud toto místo tvoří geometrický střed labyrintu, jak předpokládám, najdeme ho snadno.“

„Tak padáme,“ houkl Olaf.

„Stejnou cestou?“

„Pro začátek.“

Vyrazili. Zatímco reflektor olizoval povrch kamenných stěn daleko před nimi, čtyři páry bot energicky dupaly po kovových rostech. V hlavách měli zmatek. Nález potravin byl tak bizarní, tak neuchopitelný... Nic tady nesešlo. Futuristická technologie lávek, primitivně působící nádoby, stěny jak z říše Inků, maso na planetě, kde není co zabít a naporcovat...

„Tohle pobíhání je na hovno,“ zavrčel po chvíli Olaf. „Zase se ztratíme. Měli bychom si začít dělat nějaký značky.“

„Nejlíp na křižovatkách,“ přikývl Mahony, který na to už taky pomyslel. „Navrhuj, abychom...“

„Počkejte!“ sykl náhle vědec a stanul na místě se zdviženou pravicí.

„Co se děje?“

„Mám pohyb!“

Všichni strnuli jako sochy.

„Pohyb?“

„Jo...“

Muž zvolna pohyboval detektorem namířeným proti stěně.

„Už je to pryč... Paralelní chodba, vzdálenost devět metrů...“

„Jsi si jistě?“

„Nejsem. Ta skála je moc silná... Projdu záznam.“

Vědcovy prsty se roztančily po displeji, zatímco trojice postav nervózně těkala zrakem z jedné strany na druhou. Díky sklopeným hledím si neviděli do očí, ale Olaf i Scott opět pevně svírali karabiny a Mahony trpce litoval, že si nevzal zbraň jako oni. Na neobydlené planetě mu to přišlo lehce nadbytečné.

„Jo, byl tam pohyb,“ potvrdil vědec. „O dost rychlejší než my.“

„Do prdele,“ zaklel Scott. „Co to kurva může bejt?“

„Mám vypustit *raracha*?“ zeptal se Olaf.

„Ne,“ zavrtěl Mahony hlavou. „Zas o něj přijdem, už máme posledního.“

„Tohle je dobrá příležitost.“

„I kdybys tu chodbu našel, už je to pryč.“

„Jo, asi máš pravdu... Takže, co dál?“

„Pokračujem.“

„Kam?“

„Navrhuju vrátit se ještě víc zpátky a začít prohledávat ty úzký odbočky,“ ozval se vědec. „Možná jsme udělali chybu, když jsme se jim vyhýbali. Východ najdeme spíš na okraji labyrintu.“

„Ale ta šachta ústila do široký chodby, ne do úzký...“

„Třeba je tady východů víc. Všimněte si, že vzduch není zatuchlý a koncentrace kyslíku odpovídá venkovnímu prostředí. To nevypadá na uzavřený prostor, zejména pokud tu něco běhá a dechá. Čekal bych nějaký větrací systém.“

„Lepší blbej plán než žádný,“ přikývl Olaf. „Tak jdeme...“

Přítmím se znovu rozezněly kroky. Minuli řadu vstupů do postranních chodeb, ale zatím byli příliš blízko

záhadného sálu, aby se nechali zlákat k jejich průzkumu. Mahony se snažil za chůze přemýšlet. *Možná jsme měli šlohnout tu vodu*, napadlo ho zpětně, *to je limitující faktor*. Ze tří litrových lahví, které si každý nesl v krosně, už notně upili...

Zděšené zavřísknutí za jeho zády přervalo proud myšlenek.

„Kurva!“ řval Olaf zmateně, „kurva!“

Mahony horečně šermoval reflektorem. Cosi mohutného se několika rychlými skoky vzdalovalo ve směru, odkud přišli, a vzápětí zmizelo za rohem. Než se stihl zorientovat, byla chodba prázdná.

„Bože můj,“ zachrčel šokovaně a pak s obavami ozářil vědce sedícího na zemi. „Jsi v pořádku, Rone?“

„Scott...“ namířil muž roztřesený prst do tmy. „Scott...“ Teprve nyní si Mahony všiml, že zůstali jen tři.

„Odnoslo ho to...“

„Viděls, jak to vypadalo?“

„Ne... ne. Bylo to děsně rychlý.“

Mahony si zkusil vybavit letmo zahlédnutý stín. Pohybovalo se to s pružností velké kočkovité šelmy. Ohavně velké...

Jako první se vzpamatoval Olaf. Nejdřív pomohl na nohy vědci, pak sebral z podlahy Scottovu karabinu a podal ji Mahonymu.

„Vem si ji.“

Mahony zasadil reflektor do úchyty na zbrani a trpce se ušklíbl. Už nevadilo, že si nevzal vlastní.

„Musíme pro něj,“ konstatoval nevzrušeně Olaf.

„To je šílenství...“

„Taky bych tě v tom nenechal.“

Rozhostilo se ticho.

„Dobře... Souhlasím.“

Dva muži s namířenými karabinami zvolna vykročili k místu, kde jim tvor zmizel z očí, třetí je váhavě následoval.

„Prázdná,“ řekl Mahony, když proudem světla osahal útroby úzké odbočky.

„Tak dál.“

Prošli chodbou a vynořili se v jiné, o poznání prostornější.

„Doprava, nebo doleva?“

„Nemám páru.“

Morový puch tvora stále visel ve vzduchu.

„Támhle vzadu něco je, posviť tam...“

Mahony namířil reflektor do dálí a přimhouřil oči.

„Ta čára na zemi, vidíš ji?“

„Jo.“

„Omrknem to.“

Ta čára na zemi byla střevo. Několikametrový, mokře se lesknoucí pás rozvinutý do délky jako had. A pár krvavých chuchvalců okolo. Tlustá vrstva prachu pod mřížovanou podlahou zřejmě absorbovala tratoliště.

„Odpočívej v pokoji, Scotte,“ pronesl Olaf.

„Zas mám pohyb,“ ozval se za nimi Ron.

„Kde?“

Ruka svírající kvantový detektor se viditelně chvěla. „Támhle směrem, ale vzdálenost přesně neodhadnu...“

Dvojice zbraní mířila do šera.

„Ty pohyby jsou nějaký divný.“

„Jak divný?“

„Ten tvor nikam neutíká. Chytám jen takový malý posuny... Jako by přešlapoval na místě.“

Mahony se nespokojeně zamračil a pohlédl na Olafa. „Teď bych *rarach* zkusil.“

Rozložitý astronaut souhlasně přikývl a opřel karabinu o zeď. Pak rozepnul pouzdro u pasu, vyňal sondu a vyhodil ji do vzduchu. *Rarach* se nebezpečně propadl, ale metr nad zemí to s obtížemi vybral a vystoupal do původní výše. Průsvitná křídélka se v záři reflektoru krátce zaleskla. Pole emitované rošty negativním způsobem ovlivňovalo homogenitu planetární magnetosféry, což sondě znesnadňovalo levitaci, nemluvě o tom, že rušilo signál, který mohl kdykoli vypadnout. Praktický dosah průzkumníka zůstal omezen na pár desítek metrů.

Olaf se dotkl náramkového ovladače na levém zápěstí a jemným pohybem prstu otestoval ovládání. *Rarach* poslušně zakroužil.

„Tak leť, prcku...“

Mahony sledoval vzdalující se sondu, pak vztáhl paži k helmě. Obraz před jeho zrakem prošel proměnou. Místo nehybné výseče prostoru kontrolované výhružně mířící zbraní začala vnitřní strana hledí promítat roztřeseně ubíhající stěny a podlahové rošty. Odteď byl *rarach* jeho očima.

Sonda dorazila k první odbočce a zahrnula doleva. Jakmile opustila prostor ozářený vzdáleným reflektorem, stal se modrofialový přenos o poznání zrnitějším. Zařízení disponovalo vlastním světelným zdrojem, jehož intenzita byla tak nízká, že by jej lidské oko nezaznamenalo, ultra-citlivé optice však stačilo málo.

Úzká spojovací chodba ústila do křižovatky ve tvaru T, kde zůstal *rarach* krátce viset.

„Kam teď, Rone?“ zeptal se Olaf.

„Doprava, blížíš se k tomu...“

Výjev se znovu rozhybal. Další prázdná chodba, další temné ústí postranního vstupu.

„Sakra! Začínám ztrácet signál!“

„Teď doleva.“

Nekvalitní obraz na vteřinu vypadl a opět se chytil. Pás roštů byl v těchto místech o poznání užší, dvojice ubíhajících stěn se k sobě přiblížila na necelé tři metry.

„Krucí! Něco tam je...“

Rarach opatrně zpomalil. Světelný koláč nedosáhl daleko, ale v hrubě zrnícím šeru cosi velkého změnilo polohu.

„Jdu blíž...“

Světlo zalilo podrážky dvou bot, bezvládně natažené nohy a změť vyhřezlých orgánů, mezi nimiž se mrskal jakýsi tlustý had. Vzápětí pohlédli tváří v tvář zrůdě.

„Bože...“ splynulo Mahonymu ze rtů.

Obrovské vodnaté oči a divoká hříva jako by patřily rozcuchané čarodějnici, tím však podoba s čímkoli inteligentním končila. Místo nozder zel hvězdovitý otvor, horní okraj bezedné tlamy lemoval složitý závěs kusadel, pod nimiž se kroutil masivní sosák či jazyk, hadovitě prohlabující obnažené útroby mrtvého člověka. Spodní čelist nebyla patrná.

Mahony potlačil prudké nutkání dávit, ale zrak neodvrátil. Za celý svůj život nespátril nic tak zvráceně odpudivého. Tělo zůstávalo z větší části skryto, ale mohutná tlapa s tygřími drápy, spočívající vedle rozervaného hrudníku oběti, napovídala cosi o jeho rozměrech. Jako by velká šelma ulovila králíka.

„Sakra!“ sykl Olaf. „Ona ho vidí!“

Až nyní Mahonymu došlo, že se vyvalené oční bulvy, zářící jako dva bílé talíře, obracejí k *rarachovi*.

„Stáhni ho,“ hlesl. „Rychle...“

Tím představení skončilo. Obraz oživlé noční můry vystřídal důvěrně známé záběry ubíhajících roštů a Mahony se odpojil. Skrz hledí opět spatřil štíhlou hlaveň karabiny a stěnu ozářenou reflektorem. Nikdo z trojice nepromluvil až do chvíle, kdy *rarach* přilétl a jemně dosedl do Olafovy dlaně.

„Můj Bože, Rone, co to bylo?“

„Mimozemská forma života, co na to říct...“

„Ale zatraceně odporná. Vypadalo to jako nějaká... chiméra.“

„Je to vlastně historická událost,“ zamumlal vědec bezvýrazně.

„Jako by tím špičatým jazykem Scotta vysávala,“ nedokázal Mahony zapudit vracející se obraz.

„Jo... vypadalo to tak.“

„Myslíš, že je to Harudan?“

„Ne, to si nemyslím.“

„Proč ne?“

„Pár vyobrazení se dochovalo. I když jde o silně stylizované a matoucí reliéfy, určitou představu si odborníci vytvořili. A tohle se jí ani vzdáleně nepodobá. Navíc ta bestie nepůsobí inteligentně.“

„Ty oči nebyly zvířecí...“

„Tohle není bytost schopná stavět subprostorové kosmické lodě. Všiml sis těch tlap?“

„To jsem si tedy všiml. A drápů taky.“

„Tipuju, že tenhle labyrint je něco jako vězení.“

„Myslíš, že to celý postavili pro ni?“

„Možná.“

„Proč ji nezabili?“

„Netuším...“

„Ať je to cokoli, pořád to sedí tři chodby od nás,“ připomněl suše Olaf. „Měli bychom pohnout prdelí.“

„Chceš pokračovat původním směrem?“

„Jo, vrátíme se, odkud jsme přišli. Ta šachta tam někde je. Byla blbost, že jsme se takhle vzdálili.“

Zanedlouho se trojice mužů opět ubírala širokou chodbou, v níž tragicky pozbyla druhá. Mahony zůstal v čele, vědec zaujal místo za ním a Olaf sestavu uzavíral. Poslední pozice se zdála nejnebezpečnější, neboť prozatím jediný útok přišel zezadu.

„Já to pořád nechápu,“ utrousil Mahony soustředěně sledující neklidnou výseč světla. „Někdo tu potvoru krmí. To maso nebylo ani zkažený... Někdo tu s ní musí být.“

„To žrádlo je fakt záhada,“ přitakal vědec lehce zadýchaným hlasem. „A taky, jaký ten tvor používá smysly. Ty veliký oči musejí být úžasně citlivý, ale v absolutní tmě stejně nepomůžou. Spíš bych čekal nějakou formu echolokace nebo vyvinutý čich...“

„Nežeňte tolik,“ zavrčel Olaf, „už mám vykroucenený krk, jak furt čumím dozadu.“

„Promiň,“ řekl Mahony a zvolnil. „Snad jí stačilo, že ulovila Scotta.“

„To upřímně doufám.“

„A do prdele...“ vydechl vědec.

„Co se děje?“

„Mám zase pohyb.“

„Kde?“

„Paralelní chodba, šest metrů...“

Zastavili.

„Ona nás nenechá odejít,“ konstatoval nevzrušeně Olaf.

„Zkusíme ji nějak setřást.“

„Nesetřešem.“

„Tak co chceš dělat?“

„Musíme ji zabít.“

„Jak?“

„Počkáme si na ni.“

Mahony tu myšlenku chvíli převracel v hlavě. „To má logiku,“ uznal. „Máš nějaký plán?“

„Ne. Akorát bych vybral úsek, kam neústí žádná postranní chodba. Aby to k nám měla aspoň třicet metrů bez možnosti krytu.“

„To zrovna stojíme dost blbě, támhle vpředu jeden vchod vidím, ale za námi se to už dlouho nevětvilo.“

„Tak trochu couvnem.“

Vrátili se o kus zpátky a zaujali obranou pozici. Mahony mířil zbraní na jednu stranu, Olaf na druhou a vědec uprostřed sledoval detektor.

„Co když nepřijde?“

„Třeba jí křivdím a má dost,“ odpověděl Olaf, „ale musíme to ověřit. Počkáme alespoň dvacet minut.“

„Dobře. Nějaký pohyb, Rone?“

„Momentálně nic.“

Rozhostilo se ticho. Mahony zvažoval své šance v případném boji. Elektromagnetická karabina byla vražedné monstrum, o jehož schopnosti zlikvidovat libovolnou formu života neměl nejmenších pochyb. Na druhou stranu nikdo z nich neprošel speciálním střeleckým výcvikem a zbraně postrádaly systém gyroskopicky stabilizovaného zaměřování. Opravdu rychlý tvor se dokáže přiblížit během několika vteřin a strefit poskakující cíl během tak krátké doby není pro necvičené

oko nic jednoduchého. Přesto jako by ho strach zvolna opouštěl. Věděl, že Olaf nervy neztratí, a on sám to taky podělat nehodlal. Byl odhodlán neuhnout a střílet do poslední chvíle. Lepší se ctí padnout, než se nechat uštvať ve tmě jako krysa. Kosmický pionýr má riziko smrti v popisu práce.

„Zas mám pohyb... ta samá rovnoběžná chodba.“

„Co dělá?“

„Jako by chodila tam a zpátky...“

„Ví o nás,“ zabručel Olaf.

„Měls recht,“ uznal Mahony. „Asi by nám nejradši někde na křižovatce vpadla do zad.“

„Jo, lovecký instinkty jí zjevně nechyběj.“

Odmlčeli se. Karabiny dál mířily do šera. Na opačné straně několik metrů tlusté skály se procházel smrtelně nebezpečný tvor, jenomže lovecké instinkty nechyběly ani dvounohým tvorům ze vzdálené modré planety. I tam měli se zabíjením bohaté zkušenosti.

„Sakra,“ sykl vědec. „Už je v naší chodbě... naproti Mahonymu!“

Mahony zaklekl a pevně sevřel zbraň s připevněným reflektorem. Dohromady to byla docela váha. Zatím ale neviděl nic.

„Jde určitě z jeho strany?“ zeptal se Olaf.

„Určitě... Už mi nestíní žádná zeď, je to jasnej signál.“

Hluboko v útrobách chodby, na samé hranici osvětlené zóny se zjevila špatně rozeznatelná temná skvrna. Pulsní karabina promítala dopadový bod zaměřovacího paprsku na Mahonyho hledí, ale zelený kruh s dvojitým křížem poskakoval jako živý. Na tuto vzdálenost nedokázal udržet cíl v jeho středu.